

Nr 947

Av herr Larsson i Norderön m. fl., i anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 136, med förslag till lag angående ändring i lagen den 3 juni 1938 (nr 274) om rätt till jakt.

(Lika lydande med motion nr 782 i Första kammaren)

I propositionen nr 136 har Kungl. Maj:t föreslagit reformer i jaktlagstiftningen, som i vissa avseenden innebär långtgående förändringar i förhållande till nu gällande lagregler. Propositionen bygger på betänkanden 1961 och 1962 från 1949 års jaktutredning, men propositionen avviker dock väsentligt från utredningsförslagen, vilket torde få ses mot bakgrunden av den kritik som riktats mot utredningsförslagen från en mångfald remissinstanser.

Under den tid, som 1949 års jaktutredning varit i verksamhet, har en lång rad delbetänkanden och yttranden avlämnats, varav vissa lett till ändringar i jaktlagen, jaktstadgan och vapenförordningen etc. De betänkanden som ligger till grund för Kungl. Maj:ts proposition är också delbetänkanden, och utredningen har aviserat att den dels avser begära att få genomföra vissa försök beträffande älgjakten, dels avser att så småningom komma med ett slutbetänkande.

Jaktutredningen har själv uttalat i förord till sitt betänkande 1961: 67: "Ur principiell synpunkt måste jaktlagstiftningen betraktas som en enhet, vars olika komponenter syfta mot samma mål: Befordrande av ett artrikt och livskraftigt villebrådsbestånd samt dettas tillgodogörande genom en biologiskt riktigt och av humanitära hänsyn präglad jakt. Det hade därför varit önskvärt att kunna i ett sammanhang presentera hela utredningsmaterialet." Utredningen befarar emellertid att ett sådant tillvägagångssätt skulle innebära att alltför lång tid förflyter innan välbehövliga ändringar i reglerna kommer till stånd.

Ett studium av Kungl. Maj:ts proposition ger vid handen, att de väsentligaste lagändringarna i förslaget avser följande bestämmelser:

- 1) Reglerna för jaktvårdsområdets omfattning, reglerna om anslutnings- och delaktighetsprocent för bildande av jaktvårdsområde;
- 2) Reglerna om den s. k. 100-metersgränsen för förföljningsrätt efter påskjutet och sårat villebråd;
- 3) Bestämmelser om jakträttens utövande å fastigheter som saknar jaktlig betydelse.

Övriga ändringsförslag avser detaljer i lagstiftningen. Föreslagna änd-

ringar i jaktstadgan är föranledda av ändringsförslagen i jaktlagstiftningen.

I propositionen framstår ändringsförslagen beträffande reglerna för jaktvårdsområdenas omfattning och de som avser anslutning och delaktighet i jaktvårdsområde som främsta orsak till ändringar i jaktlagstiftningen. Kraven på anslutning har i propositionen sänkts från nu gällande $\frac{4}{5}$ av antalet fastighetsägare, som därtill skall äga minst $\frac{4}{5}$ av den mark som avses, till $\frac{3}{4}$ anslutning i båda avseendena. Förslaget förklaras vara motiverat av att man önskar underlätta bildandet av jaktvårdsområde. Jaktutredningen hade i sitt ännu längre gående förslag bl. a. motiverat detta med den ägosplittring som gäller i Kopparbergs län, som försvårar bildande av jaktvårdsområden.

Synpunkterna på erfarenheterna av jaktvårdsområdena under den tidrymd, de hittills tillämpats, skiftar mycket starkt i de remissyttranden, som avlämnats med anledning av jaktutredningens betänkande. I varje fall ger de icke belägg för den uppfattningen, att en sänkning av anslutningsprocenten för områdes bildande, $\frac{4}{5}$ till $\frac{3}{4}$, skulle nämnvärt komma att underlätta områdesbildningen — och allra minst i Kopparbergs län, där ägosplittringen är särskilt stor.

Varken i jaktutredningens betänkande eller i Kungl. Maj:ts proposition har uppmärksamats den förbättring av jord- och skogsarronderingen, dels inom respektive ägaregrupper, dels mellan respektive ägaregrupper, som pågår i rask takt. Denna strukturrationalisering berör avsevärt större ekonomiska värden än jakten utgör, nämligen jordbruket och skogsbruket, och man måste ta för givet, att statsmakterna kommer att underlätta denna verksamhet, som syftar till att motverka och eliminera ägosplittringen.

Eftersom jaktvårdsområdesbildningen i hög grad är beroende av älgjaktens utövande, åtminstone i Norrland och övriga skogslän, synes det oss vara konsekvent, att frågan om älgjaktens slutliga utformning och jaktvårdsområdesbildningen får lösas i ett sammanhang i samband med ett jaktutredningens slutbetänkande. Jaktförhållandena i riket är icke så besvärliga, på grund av nuvarande lagbestämmelser, att inte en ändring kan anstå till dess utredningen kan framlägga ett slutförslag, som ger förutsättningar för en jaktlagstiftning som kan uppfylla kraven på rättvisa gentemot såväl ägarekategorierna som jaktutövarna — med samtidigt beaktande av de jaktvårdande synpunkterna.

Jaktutredningen hade långtgående förslag beträffande begränsning av jakträttens utövande på egendom som saknade jaktlig betydelse. Den starka kritik som dessa förslag fick röna i remissbehandlingen och den försiktiga skrivningen därom i propositionen ger vid handen att detta spörsmål icke är tillfredsställande utrett. Ett bifall till propositionen i detta stycke skulle sannolikt komma att innebära möjligheter för många kontro-

versiella problem. Bl. a. finns inte utsagt hur det skall förfaras med vilt, som faller på sådant område som utslutits från delaktighet i jaktvårdsområde.

Med anledning av vad ovan anförts får vi hemställa,
att riksdagen måtte

1) avslå propositionen nr 136 i de delar som avser jaktvårdsområden och jakträttens utövande å fastigheter, som saknar jaktlig betydelse, i enlighet med vad ovan anförts, samt

2) i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla att Kungl. Maj:t måtte söka påskynda pågående utredningsarbete så att förslag till ändrad jaktlagstiftning kan framläggas snarast möjligt.

Stockholm den 16 oktober 1963

Erik Larsson
i Norderön

Karl Björkänge

Arne Persson
i Heden

Emil Elmwall
